

Сергій СТРОЯ: невідомі епізоди з життя відомої людини

Після тривалої боротьби з тяжкою хворобою пішов із життя Сергій Костянтинович Строя – Почесний працівник транспорту України, член Ради Асоціації портів України «Укрпорт», директор ДП «Ренійський морський торговельний порт».

4 серпня 2024 року морська та портова громадськість, ренійські портовики, жителі м.Рені, керівники міста та району, попрощалися із Сергієм Костянтиновичем Строем.

З БІОГРАФІЇ

Сергій Строя почав працювати в Ренійському порту 1984 року стивідором. 1987 року був призначений заступником начальника з експлуатації першого вантажного району, 1999 року – начальником першого району.

У 2003–2004 роках працював заступником начальника Одеського порту з інвестиційної політики та розвитку.

Начальником Ренійського порту був призначений у 2004 році і на цій посаді пропрацював до 2013 року, після чого очолив Ренійську філію ДП «АМПУ».

У 2020-2023 роках працював на керівних посадах в Ізмаїльській філії ДП «АМПУ». У березні 2023 року наказом профільного міністерства його було призначено директором ДП «Ренійський морський торговельний порт».

Вважав себе патріотом Рені та Ренійського порту.

Будемо відвертими: до нього завжди було полярне ставлення. Ті, хто працював із Сергієм Костянтиновичем в одній команді, безмірно поважали його за професіоналізм та інтелігентність. Ті, хто з боку спостерігав за кар'єрою Сергія Строї, нерідко писали уїдливі коменти у соцмережах. І це природно, адже успіхи іншої людини нерідко породжують заздрість – аж ніяк не

прагнення наслідувати приклад.

Звідки «золото»?

Успіх дуже складно повторити, для цього треба багато працювати. Працювати з дитинства.

Сергій Строя став першим золотим медалістом Ренійської школи №1, яку закінчив 1979 році. Що було мотивацією до такого старанного навчання? Може, вимогливість батьків? Мами-педагога?

– Батько працював у порту, мама вела уроки фізики у четвертій школі, навантаження та відповідальність у обох було дуже велике, – якось сказав Сергій Костянтинович, відповідаючи на моє запитання «не по роботі». – Я бачив, що батьки приходять увечері додому дуже втомленими. А я, школяр, у цей момент вийду і скажу: “У мене сьогодні – двійка”? Як це так?.. Як ви собі це уявляєте?

Довго сидів над конспектами

З тією ж відповідальністю навчався Сергій Строя в Одеському інституті інженерів морського флоту:

– Ми разом навчалися на факультеті «Управління морським транспортом» та жили в одній кімнаті гуртожитку, потоваришували з першого курсу, – розповідає Віктор Меркулов. – Мій товариш був чудовим студентом, усі курсові роботи, усі заліки та іспити складав вчасно, і оцінки були завжди високими. Я пам’ятаю, як багато часу він проводив над підручниками та конспектами, вивчаючи теорію управління морським транспортом, яку згодом застосовував уже на практиці. Коли ми закінчували інститут і був розподіл, від Ренійського порту надійшла заявка на вісім молодих спеціалістів-експлуатаційників. Підприємство у ті роки розвивалося – і ми приїхали працювати до Рені. Нас узяв під свою опіку батько Сергія – Костянтин Георгійович Строя, який працював у порту, він став для нас, молодих спеціалістів, другим батьком... Коли 2023 року Сергія Строя міністерство призначило директором «РМТП», я на той час уже вийшов на пенсію. Але Сергію Костянтиновичу потрібна була команда, опора, він попросив і я

повернувся. Ми завжди працювали у команді. З Сергієм Строю було легко працювати, оскільки він був у своїй галузі професіоналом з великої літери. Важко говорити про це у минулому часі.

Про те, як Сергій однокурсників персиками пригощав

Про цю історію більш ніж сорокарічної давнини я знаю зі слів мами Сергія Костянтиновича – Катерини Петрівни. Тоді її син разом з іншими студентами проходив практику в Ренійському порту, і хтось із юних одеситів розповів, що бачив на місцевому ринку неймовірно величезні персики. «А я знаю, де такі ростуть, – сказав Сергій. – Якщо хочете, коли стемніє, ходімо красти». Однокурсники, на диво, відразу погодилися на таку незвичайну пригоду.

Коли стемніло, Сергій повів товаришів на вулицю 25-чапаївської дивізії. Зупинилися біля скромного будиночка, світло у вікнах не горіло: схоже, господарів не було вдома. Хлопці перелізли через паркан, за яким справді виявилось дерево з ароматними плодами. Дівчата «стояли на отасі». Було темно та дуже страшно.

Ніхто зі студентів не знав, що цей скромний будиночок із плодовими деревами – ні що інше, як... дача сім'ї Строї.

Пізніше, коли це стало відомо, учасники «злочину» просто сміялися: їх ще ніхто так оригінально не пригощав персиками.

Завжди з почуттям гумору

– Сергій Костянтинович завжди був із почуттям гумору, воно допомагало підтримувати робочий тонус, людські стосунки без образ у найскладніших ситуаціях, а вони на виробництві завжди бувають, – каже Валерій Бабенко. – Я почав працювати в Ренійському порту з 1978 року і пам'ятаю Сергія з тих років, коли він з товаришами приїжджав поїздом Рені-Одеса. Ми цей поїзд ще називали студентським. Я вже гуляв із візком, а студенти веселою компанією приїжджали на практику.

– Особисто я був радий поверненню Сергія Костянтиновича до Ренійського порту 2023 року, бо комфортно працювати з професіоналами, а він таким був, – веде далі Валерій Бабенко.

– Мені імпонувало те, що Сергій Строя з багатьох варіантів завжди міг вибрати найбільш вірне рішення, зважене та аргументоване, і завжди – на користь підприємства. Сергій Костянтинович пропрацював у транспортній галузі 40 років, він застав часи розквіту Ренійського порту, часи його кризи та падінь. Ми через це проходили разом, і я бачив, як Сергій Костянтинович ставився до рідного підприємства, до портовиків, до династій портовиків. Він поважав працю людей, цінував професіоналізм і міг заплющувати очі на деякі недоліки – у кого їх немає? За найменшої нагоди піднімалася заробітна плата. Він не відмовляв працівникам порту в особистих проханнях, у допомозі. Якщо відповідь була негативною, то тільки тому, що інакше справді було неможливо. Сергій Костянтинович дуже тяжко переживав такі моменти, пропускав через нерви, через себе. Казав: «Інакше вчинити просто неможливо». Наприклад, у найскладніші часи останніх сил порт містив спорткомплекс «Водник»: Сергій Костянтинович розумів значення спорту для молоді міста Рені. Він бачив, наскільки захоплено спортом займався його син, товариші сина. І сам начальник порту постійно, двічі-тричі на тиждень ходив на тренування після роботи. Ми разом ходили.

Завжди пам'ятав про ветеранів

– Я особисто із Сергієм Костянтиновичем не була знайома, але дуже часто писала йому листи від ветеранської організації, – розповідає голова Ренійської ради ветеранів Валентина Степаненко. – Керівник намагався, наскільки це було в його силах, вирішувати питання позитивно. Різні газети для ветеранів-портовиків Сергій Костянтинович випишував сотнями. Він поважав прагнення старшого покоління читати, вникати, знати. Від колишніх портовиків, які особисто знали Сергія Костянтиновича, я чула лише позитивні відгуки.

«Гідна людина попросила – я не міг відмовити...»

– Я почав працювати в Ренійському порту, як і Сергій Костянтинович Строя, 1984 року, – розповідає Юрій Піщало. – У нас були різні вахти: Строя був стивідором, а я працював на

обчислювальному центрі. Наші шляхи постійно перетиналися, оскільки вирішувалися спільні завдання. Ці зустрічі завжди були конструктивними... Коли я вийшов на пенсію, мене запросили працювати до Чорноморського порту. Але коли 2023 року Сергія Костянтиновича призначили директором «РМТП», я повернувся. Ми багато років пропрацювали разом, гідна людина попросила – я не міг відмовити.

Ніколи не став би жити у мегаполісі

2023 року, даючи інтерв'ю інформагентству «Юг.Today» невдовзі після свого призначення на посаду директора ДП «РМТП», Сергій Костянтинович сказав: «Я ніколи не соромився і не соромлюся, що я – провінціал. Причому говорю відверто: мені подобається провінційне життя. Я ніколи не став би жити у мегаполісі. Водночас одна з головних характеристик провінційних міст – постійне розповсюдження чуток. При цьому чутки іноді бувають настільки неймовірними, що виникає питання: звідки люди взагалі можуть отримувати та передавати подібні відомості? Особисто у мене просто фантазії не вистачило б, щоби придумати деякі місцеві чутки. А у когось, навпаки, фантазія – як фонтан...

Не скромничатиму: я, напевно, залишаюся одним з останніх носіїв традицій «старого» Ренійського порту. Представники молодих поколінь, можливо, навіть мене не зрозуміють, але я досі пам'ятаю прізвища бригадирів, докерів та інших працівників, які були Героями соціалістичної праці! Повірте, я зараз говорю без сарказму та іронії – ці люди реально заслужили свої високі звання та нагороди.

Жодної матеріальної мотивації у мене немає – я дуже комфортно почував себе на колишньому місці роботи, в Ізмаїльській філії АМПУ. Я погодився очолити ДП «РМТП» лише тому, що вважаю себе патріотом Рені та Ренійського порту».

Останнє інтерв'ю

Останнє у житті інтерв'ю Сергій Костянтинович дав місцевому онлайн-виданню «Рені-Одеса». Однак говорити «на камеру» Сергій Костянтинович відмовився: «Одну фотографію – і достатньо, –

сказав він безапеляційно. – Ну, хіба ще фото нашої нової техніки. Ми отримали навантажувачі від іноземних партнерів, які надають Україні безоплатну допомогу у період війни.

Частину навантажувачів придбали за рахунок коштів підприємства. В результаті у нас зараз не менше засобів малої механізації, ніж було в найблагополучніший для порту період. Причому вони все нові. Коли я хочу підняти собі настрій, їду в порт і милуюсь нашим парком автотранспорту навантажувачів».

На перше запитання, скільки у нас на інтерв'ю часу, директор підприємства відповів: «Стільки, скільки буде потрібно».

Інтерв'ю було ґрунтовним і опубліковано згодом трьома подачами – про досягнення, перспективи підприємства та проблеми.

На закінчення інтерв'ю, яке відбулося у січні 2024 року, Сергій Строя сказав наступне: «Знаєте, я сам собі запитую: коли мені було легше працювати? Коли доводилося зводити кінці з кінцями для того, щоб зберегти порт?.. Чи зараз, коли чистий прибуток та податки обчислюються сотнями мільйонів? Отож, у мене немає однозначної відповіді... Тоді я прокидався серед ночі і не міг заснути від думок – як вчасно виплатити зарплату? Зараз теж прокидаюся і думаю про чергове судове провадження, в якому йдеться про те, що нібито ми на користь якихось приватних структур позачергово поставили судно під завантаження. Читаєш – нісенітниця: порт ще в 2013 році розділений, а вони не розуміють, що ці питання вже не входять до компетенції керівництва ДП «РМТП»... Так от скажу: у гірші роки я пропрацював 15 років, а в нинішніх умовах не може бути і промови, щоб стільки вистояти, – у кращому разі кілька років».

Це інтерв'ю було опубліковано на початку лютого 2024 року.

Антоніна БОНДАРЄВА

сайт

Рені-Одеса

<https://reni-odessa.od.ua/ru/sergej-stroja-neizvestnye-jepizody-iz-zhizni-izvestnogo-cheloveka.html>